

PROLETARIAATIN TAKTIKKA JA HETKEN TEHTÄVÄT

Toissapäivänä julkaisemamme tiedotus Goremykinin ministeristön eroamisesta on virallisesti kumottu. Mutta sanomalehdet, joilla on erinäisiä mahdollisuuksia saada yhtä ja toista tietoonsa „lähimmistä” lähteistä, eivät luota tähän kumoamiseen. „Novoje Vremjan” kamppailu kadetti-ministeristön puolesta on käynyt varovaisemmaksi, mutta se ei ole lakannut. „Novoje Vremja” on keksinyt japanilaisen diplomaatin, joka arvelee, että „kadettipuolue pitää silmällä valtakunnallisia tarkoituseriä”, „Novoje Vremja” jopa uskottelee hra Rozanovin suulla, että „kadetit eivät luovu kulttuurista edes vallankumouksenkaan hyväksi” ja että „tällä hetkellä se on kaikki, mikä on mahdollista”. „Retsh” lehti puolestaan arvelee, että „Goremykinin hallituksen ero voidaan katsoa ratkaistuksi ja kysymys on vain siitä, kuka tulee sen seuraajaksi”. Sanalla sanoen kysymys kadettiministeristöstä pysyy yhä päiväjärjestyksessä.

Kadetit tuntevat sen ja ehkäpä muutakin. He ovat jäähmettyneet „asentoon”. He tarrautuvat kaksin käsin jokaiseen jopa vasemmalta tulevan tuen varjoonkin, josta saattaisi olla heille apua suunnitelmiensa toteuttamisessa. Kadettipuolueen pää-äänenkannattaja „Retsh” ei ole turhaan omistanut viimekertaista johtavaa kirjoitustaan kysymykselle sosialidemokraattien suhtautumisesta kadettiministeristöön. Julkaisemme alempana tuon kirjoituksen kokonaisuudessaan mitä opettavaisimpana ajan merkinä.

Tämän johtavan kirjoituksen perusajatuksen ovat sen kirjoittajat tuoneet julki sanoilla: on luotava „yhteinen maaperä, jolla vapausliike voisi pysyä pystyssä täysin yksimielisenä *ilman mitään suuntavivahde-eroja*”. Sellainen tosiaan on koko kadettipolitiikan tärkein päämäärä. Enemmänkin. Sellainen on yleensä koko liberaalis-porvarillisen politiikan tärkein päämäärä Venäjän vallankumouksessa. „Suuntavivahde-erojen” poistaminen vapausliikkeestä merkitsee niiden eroavaisuuksien poistamista, joita on porvariston, talonpoikaiston ja proletariaatin demokraattisten vaatimusten välillä. Se merkitsee, että liberaalinen porvaristo tunnustetaan „täysin yksimielisesti” koko vapausliikkeen pyrkimysten ilmentäjäksi ja toteuttajaksi. Se merkitsee, että proletariaatista tehdään liberaalisen porvariston sokea ase. Ja koska kaikki tietävät, että liberaalisen porvariston suurimpana poliittisena ihanteena — sen syvimpänä luokkaetuna — on lehmäkaupan teko vanhan vallan kanssa, niin me voimme tuon viimeisen määritelmämme esittää vielä toisellakin tavalla. Me voimme sanoa, että porvarillinen „Retsh” haluaa tehdä proletariaatista sokean apurin liberaalien lehmäkaupoissa vanhan vallan kanssa. Tämä lehmäkauppa on tähdätty pääasiallisesti proletariaattia vastaan ja tietysti myös vallankumouksellista talonpoikaistoa vastaan.

Sellainen on kadettiministeristön todellinen merkitys. Valtakunnanduumassa äsken sattunut selkkaus paikallisia maakomiteoita koskevassa kysymyksessä loi mitä kirkkainta valoa kadettien politiikkaan. Komiteoista piti tulla paikallisia vallanelimiä, ministeristöstä pitää tulla keskusvallan elin, mutta kadettien politiikan olemus on aina ja kaikkialla sama. Kadetit ovat paikallisten komiteain yleisiä vaaleja vastaan, he ovat „tilanherrojen ja talonpoikain tasavertaisen edustuksen kannalla valvontaosuuden kuuluessa vanhalle vallalle”. Kadettien *on ollut pakko* myöntää se vastoin tahtoaan, sillä he ovat kauan aikaa *pitäneet totuutta salassa*, he ovat laskeneet sumuverhon uskotellen, että „*yleensä*” he kannattavat vuorenlujina paikallisia maakomiteoita ja yleistä äänioikeutta. Kadetit ovat niinkään perustavaa kokousta vastaan, he kannattavat kadettiministeristöä, jonka määrää korkein valta. Sellainen ministeristö tulee keskusvallan elimenä olemaan täysin samaa maata

paljonpuhutun tasasuhtaisen edustuksen perustalla muodostettujen paikallisten komiteain kanssa j.n.e.

On selvää, minkälainen taktiikka on proletariaatin otettava käytäntöön, koska kadettien politiikka on sellainen. Proletariaatin on säälimättä paljastettava tuon politiikan olemusta sallimatta mitään kaksimielisyyttä, mitään työläisten ja talonpoikain poliittisen tietoisuuden pimittämistä. Proletariaatin on käytettävä tarkoin kaikkia „vallanpitäjien” ja „vallanjakajien” politiikassa ilmeneviä horjumisia *oman* luokkajärjestönsä laajentamiseksi ja lujittamiseksi, yhteyksiensä lujittamiseksi vallankumoukselliseen talonpoikaistoon ainoana luokkana, joka kykenee viemään vapausliikettä kadettien „patoa” *pitemmälle*, pitemmälle kadettien ja vanhan vallan välistä lehmäkauppaa.

Mutta eikö proletariaatin pitäisi *kannattaa* liberaalisen porvariston vaatimusta, t.s. sitä, että korkein valta muodostaisi kadettiministeristön? Eikö proletariaatin velvollisuutena ole tehdä niin sen takia, että kadettiministeristön muodostaminen helpottaisi sen taistelua vapaudesta ja taistelua sosialismin puolesta?

Ei, sellainen askel olisi mitä pahin virhe ja proletariaatin etujen *kavaltamista*. Se merkitsisi, että hetkellistä menestystä tavoitellen uhrattaisiin proletariaatin perimmäiset edut vallankumouksessa. Se merkitsisi viehättymistä harhakuviin ja sitä, että proletariaattia neuvotaan „riisumaan aseet”, vaikka ei ole edes vähäisimpiäkään *reaalisia* takeita siitä, että sen taistelu tulee *todella* helpommaksi. Se olisi pahinta opportunistia.

Vaikka korkein valta nimittäisikin kadettiministeristön, niin se ei vielä lainkaan horjuta vanhan vallan perustoja. Reaalinen voimasuhde ei muutu tällöin lainkaan ehdottomasti todella vallankumouksellisten luokkien eduksi. Sellainen „reformi” ei missään määrin poista kansan taistelua vanhaa valtaa vastaan. Vallankumousten historiassa on esimerkkejä, jolloin sellainen vanhan vallan nimittämä liberaalinen ministeristö (esimerkiksi Saksassa vuonna 1848) on ollut vain itsevaltiuden verhona ja paremmin auttanut tukahduttamaan vallankumousta kuin eräät byrokratian ministeristöt.

Venäjän proletariaatin ei ole syytä pelätä kadettiministeristöä, sillä joka tapauksessa se ainakin auttaa kansaa tuntemaan kadettien oikean luonteen, mutta proletariaatin

ei missään tapauksessa ole myöskään tuettava sellaista laitosta, sillä itse olemukseltaan se on oikeastaan mitä kaksimielisin, kavalin ja petollisin laitos.

Proletariaatille oli edullista,—kun kerran ei onnistuttu lakaisemaan pois Duumaa — että kadetit olisivat saaneet enemmistön vaaleissa. Silloin he „ammentavat loppuun” itsensä nopeammin kuin jos he olisivat vähemmistönä. Mutta proletariaatti kieltäytyi kaikesta kadettien tukemisesta vaaleissa, ja VSDTP:n Yhdistävä edustajakokous vahvisti tämän päätöksen kieltäen vaaliliitot (sopimukset, liittoutumat) muiden puolueiden kanssa. Kadettiministeristö on proletariaatille edullinen *siinä mielessä*, että sellaisen kombinaation oloissa kadetit nopeimmin „ammentavat loppuun” itsensä, „joutuvat vararikkoon”, nopeimmin „ehtyvät” ja paljastavat itsensä. Mutta proletariaatti ei tule koskaan tukemaan niitä *lehmäkauppoja*, joita porvaristo hieroo Trepovin kanssa kansan vapauden jakamisesta.

Vain proletariaatin poliittisten ja taloudellisten järjestöjen kehittäminen ja sen yhteyksien lujittaminen vallankumoukselliseen talonpoikaistoon on todellista vapausliikkeen „tukemista” ja vie todella eteenpäin sen kehitystä. Vain se todella heikentää vanhaa valtaa ja valmistelee sen luhistumista. Kadettien tekemä lehmäkauppa on sen sijaan kaksimielistä peliä, jonka kannattaminen olisi sekä aivan hyödytöntä vallankumouksen todella pysyvien saavutusten kannalta että vahingollistakin vallankumouksellisten luokkien tietoisuuden, yhteenliittyneisyyden ja järjestyneisyyden kehityksen kannalta.

„Vperjod” № 4,
toukokuun 30 pnä 1906

Julkaistaan
„Vperjod” lehden tekstin mukaan